

han vist ind i et Værelse, der ligesom hele Trappen lugtede af Ostekælder.

„Hvad er Prisen?“ spurgte han.

Svaret kom først efter lang Tøven og samvittighedsfuld Fingren i det store Skæg.

„To Kroner,“ sagde den Gamle tilsidst, som var det med megen Betænkelighed og kun af Kristenkærlighed, at han overlod ham Værelset til den Pris.

„Har De ingen billigere?“

„Billigere?“

Den Gamle skævede til ham over Brillekanten og syntes atter at raadføre sig med sit Inderste.

„Vi har et Par Loftsværelser til en Krone,“ sagde han. „Men Varmerørene gaar ikke derop. Og der er heller ingen Kakkelovn.“

„Det kan være det samme. Lad mig se dem!“

Han blev ført op til et Kammer med kalkede Vægge og et skraat Tagvindu. Langs den ene Side stod en umaadelig Træseng. Midt paa Gulvet stod et Bord og to Træstole, ved den anden Væg et rustent Jernstativ med Vaskeindretning.

„Jeg tager dette her!“ sagde han straks, skønt der var saa koldt deroppe, at det dampede af hans Mund. „Og saa er De nok saa god at sørge for, at jeg faar lidt Aftensmad bragt herop. Fire Stykker bart Smørrebrød og en halv Flaske Hvidtøl. Men vil De sige i Køkkenet, at det skal være tykt Brød.“

Gubben bekiggede hans Paaklædning.

„De kan ellers godt spise nede i Restaurationen.“

„Nej, jeg ønsker at faa Maden bragt herop. Og uden nogen Ekstrabetaling. Det staar i Deres Annoncer.“

„Ja ja. Godt Ord igen, go'e Mand! Det maa De naturligvis selv om. — Hvad er Navnet?“

„Pastor Vestrup. Hvirring Strandhuse.“

Den Gamle stirrede.

„Er De Præst? . . . Men vil Hr. Pastoren saa dog ikke hellere ha' Værelset nedenunder? Jeg tror nok, De kan faa det for halvanden Krone. Jeg skal gaa ned og spørge Bestyreren.“